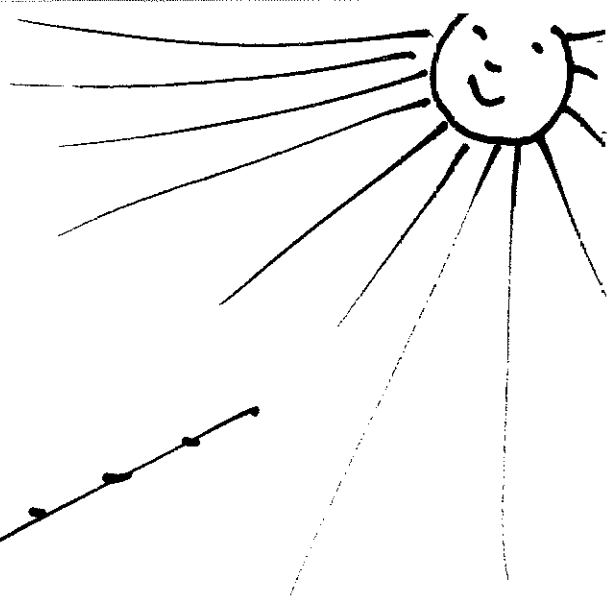

JEN POMALU, NE KLUŠEŇ,
PROŽIJ LÉTO S JANEM HUŠEŇ.

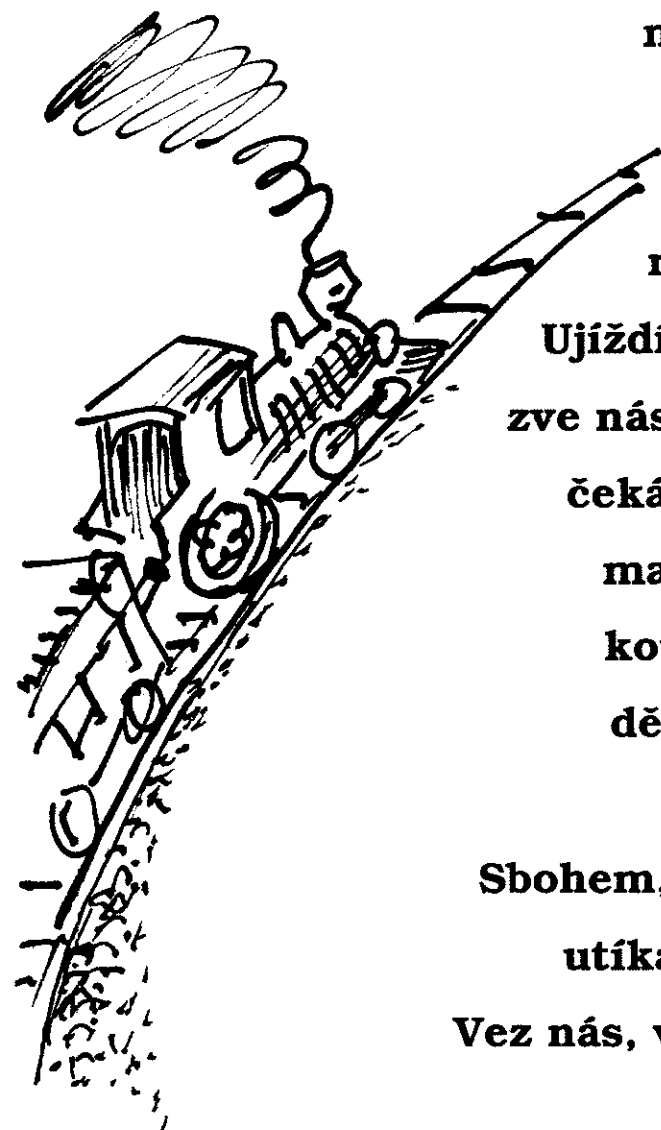
Na prázdniny

**Slunce svítí,
nebe voní,
mráček
vláček
nedohoní.**

**Ujždíme do zelena,
zve nás louka orosená;
čeká nás tam les,
maliny a vřes,
koupání a jez,
děti plná ves.**

**Sbohem, školo, kupa dětí
utíká ti ze zajetí.
Vez nás, vláčku, do zelena,
vez!**

Václav Fischer, Se sluníčkem u vody

Letní deník holčičky Evy.

22. června

„Víte, že od zítřka už bude podle kalendáře léto?“ zeptala se nás maminka.

„Chystejte si batůžky, protože také prázdniny jsou za rohem.“

Nemusela to mně ani Mát'ovi připomínat, ale on se stejně zajímal: „Za kterým rohem asi jsou, rád bych to věděl. Hned bych tam běžel, aby si víc pospíšily!“

Maminka se rozesmála. Umí to moc hezky. Mohla by dávat hodiny smíchu a vyučovat v chechtavé škole. Je to úžasné štěstí mít veselou maminku. Táta je taky rád, že má veselou ženu.

Jsme prima rodina.

Dagmar Lhotová, Léto je tu pro děti

ANKETA

(necenzurováno)

1) Nikdo nejsme andílci.

Napiš, co jsi komu ošklivého, poťouchlého či škodolibého provedl/a a jak to dopadlo.

za co? mamí! za co?

Lhala jsem rodičům. Dopadlo to tak, že mi vynadali a dostala jsem domácí vězení.

Adéla, 10 let

Jednou jsem byla hodně ošklivá na babičku a na moji nejlepší kamarádku.

Samozřejmě, že jsem se omluvila, ale pořád mě to mrzí.

Klára, 13 let

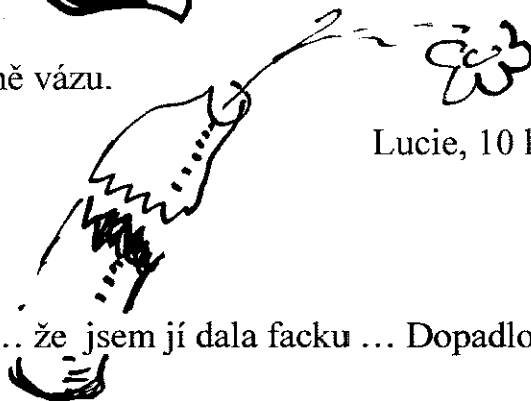

Jeli jsme na výlet se skautem. Hráli jsme hry, a když jsme šli spát, tak všichni vyndali spacák. A jedna světluška měla spacák, který byl zbarvený hnědě, podobně jako exkrement. Tak jsme jí začali říkat hovno s úsměvem. Nakonec jsme se zasmáli a začali jsme jí říkat jménem.

Adéla, 11 let

Rozbila jsem mamince schválně vázu.

Lucie, 10 let

Jednou mě ségra naštvála tak ... že jsem jí dala facku ... Dopadlo to tak, že to řekla mamce.

Markéta, 13 let

Jednoho krásného dne jsem ve škole napsala své kamarádce na čelo nápis SMRDÍM. Stalo se to takhle: o výtvarce mě požádala o to, abych jí na čelo napsala svoje jméno. Mně to přišlo divné, a tak se mi v hlavě zrodil zlotřilý plán. Řekla jsem jí, že se jí určitě na čelo podepíšu, popadla jsem jsem nejbližší liháč a na čelo jí napsala SMRDÍM. Nakonec jsme se tomu zasmály a ona s tím krásným nápisem odešla domů.

ne-pá-ch-nu !

Maru, 11 let

Taj.

Jednou jsem vyzradila tajemství své kamarádky. A dopadlo to tak, že jsme se zase asi po roce a půl usmířily.

Aneta, 13 let

Já jsem se hádala s kamarádkou a pak jsme se popraly!!! Dopadlo to dobře a už jsme zase kamarádky.

Adéla, 11 let

Jednou, když mě „kamarádka“ naštvála, tak jsem jí při obědě plivla do pití.

Kateřina, 12 let

Jednou jsem spolužákovi podkopla nohy, protože si ze mě utahoval, tak mě to naštválo, tak jsem mu je podkopla, aby věděl, že si ze mě utahovat nebude, a dopadlo to dobře bez následků, ale dobře mu tak, a pak jedné spolužačce jsem dala malou facku, protože o mně říkala, že jsem blbá.

Natálie, 12 let

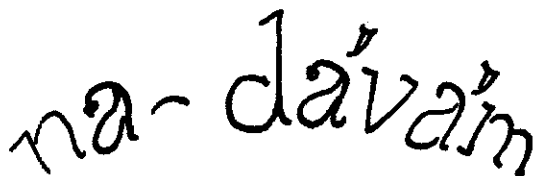
Utahovala jsem si z kamarádky, že je malá, a ona se naštvála a pak si ona utahovala ze mě, tak jsem ji poprosila, aby mi odpustila. Pak už jsme se neurážely.

Eliška, 11 let

Bouchl kamaráda, nadával jsem.

Dan, 9 let

Profackoval jsem jednoho kluka ze školy a dopadlo to tak, že jsem se mu musel omluvit.

David, 13 let

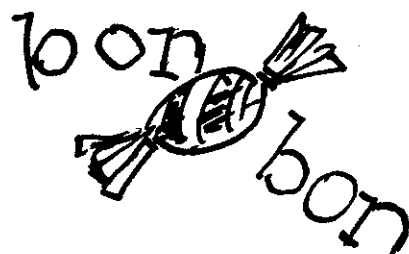
Patřím také mezi děti a všechny děti si rády hrají a vymýšlejí různé kraviny. Naše kamarádka pořád chce, abychom měly venku nějakou skrýš, no a tak jsme jednou našly dost útulné místo. Byl v tom ale jeden háček, vedle toho místa bydlela paní, která nás neměla úplně v oblibě. No a jednou když jsme si tam zase hrály, utrhly jsme rostlinu a bylo to dost vidět. Ta paní si toho všimla a zavolala na nás policii. Nakonec nám policie pohrozila a my si od té doby hrajeme na hřišti.

ty.. ty.. ty...!

Olga, 12 let

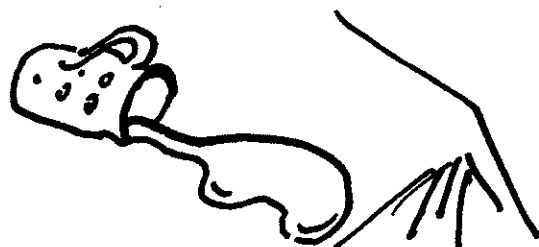

Jednoho dne jsem nechtěně strčila moji sestřenku a potom jsem se omluvila a dala jsem jí bonbon.

Valča, 10 let

Jednou ráno asi před třemi lety jsem vylila kakao na stůl a svedla to na bráchu. Brácha za to dostal vynadáno a až potom jsem se přiznala. Dostala jsem nakonec vynadáno ještě víc ...

Markéta, 14 let

Hádala jsem se s kámoškou a řekla jí dámičko. Dopadlo to dobře.

Jolana, 10 let

Přišla k nám nová holka a mé kamarádky ji hned odsuzovaly, a tak jsem se přidala k nim, dnes vím, že je fajn holka a že je s ní sranda.

Veronika, 14 let

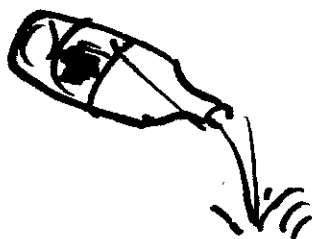
Zbil jsem kamaráda. Dopadlo to tak, že to řešila policie ČR. Šel jsem se podívat do past'áku.

pastv...

Norbert, 13 let

Nedávno jsem vylila trochu minerálky spolužačce na židli. Když si na to dosedla, měla promočené kraťasy a celá třída z ní měla srandu. Šla za ředitelkou a žalovala. Paní ředitelka se ptala, kdo to udělal, a já jsem jí řekla, že jsem šla okolo s napěněným pitím, tak jsem to možná byla já. Řekla mi, že já bych to nikdy neudělala, a kdyby ano, zas bych to utřela. Dál se nic neřešilo, takže jsem z toho vyvázla bez trestu.

Kamča, 13 let

Jednou jsem podkopla nohy svému spolužákovi. Uděla jsem to proto, že si ze mě utahoval a dělal si srandu. Naštěstí se mu nic nestalo, jenom spadnul na zem a všichni se mu smáli.

Nejdříve se tvářil našťvaně, ale potom, když viděl, že je to tak vtipné, tak se začal taky smát.

Dopadlo to dobře.

Eliška, 12 let

Řekla jsem tajemství své kamarádky své nej kamarádce, která to vyžvanila po celé třídě, a bylo mi to moc líto, a tak jsem zjistila, kdo je vlastně má nejlepší kamarádka, a kdo zrádkyně.

O

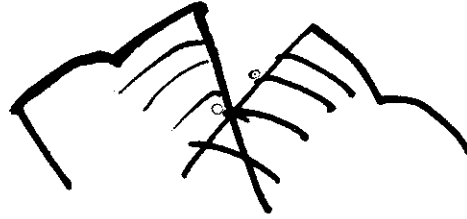
Natka, 13 let

Když jsem kamarádce slíbila, že s ní budu sedět v autobuse, a sedla jsem si s někým jiným. Byla na mě kamarádka asi 14 dní naštvaná.

..jen dva týdny

Kristýna, 14 let

Když ode mě chtěla kamarádka opsat úkol, řekla jsem jí, že ho také nemám, aby mě nechala. Bylo mi to líto, pak se mnou nemluvila.

Terezka, 14 let

Lhala jsem mamce o tom, kde jsem (byly jsme s kamarádkami běhat). Jak to dopadlo? Dostala jsem týden zaracha, protože mamka volala kamarádky mamce, jestli jsem opravdu u nich.

Julča, 14 let

Ve škole si děláme srandičky. Např. do diáře napíšeme spolužačce, že má rande s nějakým klukem.

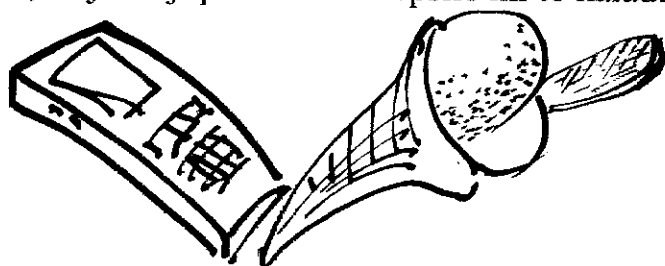

Sára, 13 let

2) Nikdo nejsme čertíci.

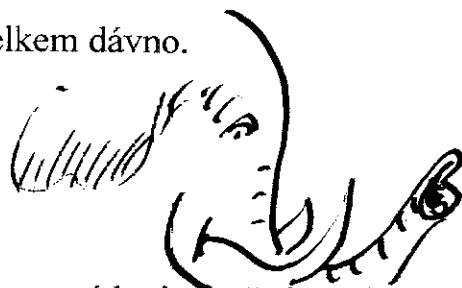
Napiš, jaký dobrý skutek jsi vykonal/a . Někomu jsi pomohl/a, někoho jsi podpořil/a... Jaký jsi z toho měl/a pocit?

Nedávno jsem viděla, jak jedné mladé mamince s kočárkem vypadl mobil z kapsy. Sebrala jsem ho, doběhla jí a vrátila jsem jí ho zpět. Byla vděčná a chtěla mi zaplatit zmrzlinu, ale tu jsem odmítla, protože to, co jsem udělala, byla základní slušnost. Byla jsem ráda, že jsem jí pomohla a zlepšilo mi to náladu.

Kamča, 13 let

Byli jsme v ZOO a mamka mně a bráčkovi koupila upomínkové mince se zebrou. Další zastávka byla u slonů a tam byla skříňka na peníze pro nemocného slona a můj mladší bráška tam hodil svoji minci se zebrou. Byl z toho strašně smutný, tak jsem mu dala tu svoji a on byl hrozně rád, měla jsem z toho dobrý pocit. Mamka mě pochválila. Bylo to celkem dávno.

Markéta, 14 let

Jednou jsem pomohl kamarádovi tak, že jsem ho podpořil, aby neměl strach skočit do vody z velké výšky.

neznámý pisatel

Jednoho dne, když byla maminka nemocná, uvařila jsem jí čaj, připravila svačinu. Postarala jsem se o maminku jako ona o mě.

Valča, 10 let

Jednou jsme šli s babičkou nakoupit a babička zakopla a já jsem jí pomohla vstát.

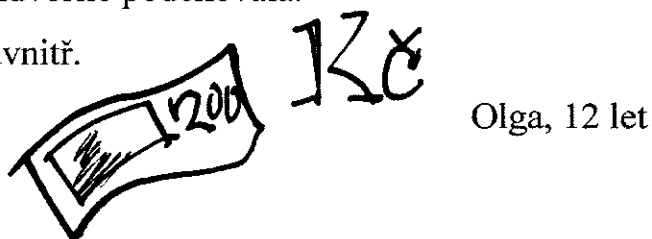
Vařila jsem s mamkou.

Podpořila jsem kamarádku.

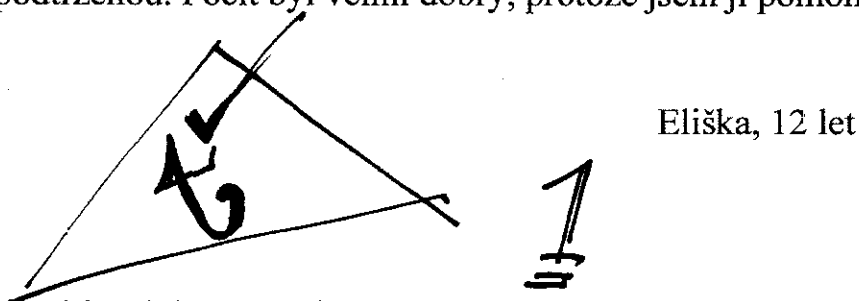

Jednou jsme šli s mamkou do města a před námi šly dvě slečny. Najednou slečně vypadla dvěstěkorunová bankovka. Nerozmýšlela jsem se a hned na ni zavolala, jestli to náhodou není její. Slečna zdvořile poděkovala.

... Cítila jsem hřejivý pocit uvnitř.

Jednou jsem pomohla své nejlepší kamarádce s matematikou, kterou vůbec nepochopila. Byly to těžnice trojúhelníku. Vysvětlila jsem jí to tak dobře, že z toho dostala jedničku podtrženou. Pocit byl velmi dobrý, protože jsem jí pomohla a teď to velmi umí.

Pomohla jsem kamarádce, když se topila ve vodě, a měla jsem při tom dobrý pocit.

Ky se topíš?

Maruška I., 9 let

šlapej vodu!

Pomáhala jsem kamarádce uklízet pokoj.

Maruška G., 9 let

Pomohla jsem mé sestřičce se zpíváním, ona měla pocit, že nic neumí, ale já jí pomohla a teď je moje sestra Eliška v soutěži do hudební školy a právě 1. 6. se koná druhé kolo. Mám z toho výborný pocit.

neznámá pisatelka

Zachránila jsem život 2 psům a 1 kočce.

Kateřina, 12 let

Dala jsem kamarádce opsat úkol. Měla jsem dobrý pocit, že jsem jí pomohla, ale podváděly jsme a to se nemá.

Terezka, 14 let

Pomohla jsem slepé paní do autobusu, ale ona nakonec nikam nechtěla jet.

Bára, 14 let

Dobrých skutků jsem udělala mnoho, ale jeden je nejlepší. Když jsme v autobuse seděli, autobus zastavil na zastávce a nastoupila paní, asi jí bylo tak 80 let, pomalu si sedala a autobus se rozjel a ona spadla a já jí pomáhala.

Adéla, 11 let

Žádný dobrý skutek jsem úplně nevykonala. Pomáhala babičce. Podpořila jsem svojí kamarádku a měla jsem z toho krásný pocit.

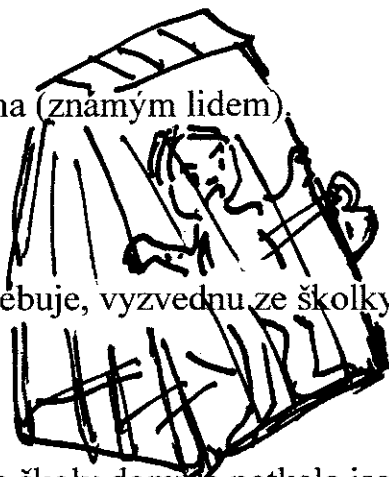
Aneta, 13 let

Své kamarádce jsem půjčila na okopírování sloh, který kdyby neměla, tak by nejela na výlet. Nakonec si ho okopírovala celá třída.

copy Maru, 11 let

Zrovna byla zima a já šla ze školy. Nejednou kolem mě proběhla paní a běžela za autobusem. Z kapsy jí vypadl mobil a já ho sebrala a rozběhla se za ní. Sice jsem ji doběhla, až když nastupovala do autobusu, ale pocit z udělaného dobrého skutku byl k nezaplacení.

Hlídám děti zdarma (známým lidem)

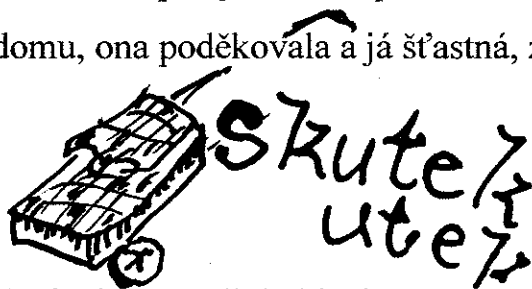

7
jó hlídám...
Adéla, 11 let

Když mamka potřebuje, vyzvednu ze školky sestru.

Sára, 13 let

Jednou jsem šla ze školy domů a potkala jsem starší paní, která „zápasila“ s těžkou taškou. Taška měla kolečka, ale jedno bylo rozbité, a tak paní dělalo velké potíže ji utáhnout. Chvilí jsem váhala, zda stařence pomoci, protože jsem se bála, aby paní nazačala křičet, že ji chci okrást, pak jsem se zeptala a ona mi tašku podala. Pomohla jsem paní až k jejímu domu, ona poděkovala a já šťastná, že jsem udělala dobrý skutek, vyrazila k domovu.

Barbora, 14 let

Pomohla jsem kamarádovi, aby zapadl do klučičí party. Tak udělala jsem dobrý skutek a mám dobrý pocit.

jó parta!!!

Adéla, 10 let

Zastala jsem se své kamarádky, ze které si kluci dělali srandu. Měla jsem z toho velmi dobrý pocit.

Veronika, 14 let

3) A aby toho nebylo málo, ještě máme jednu anketu navíc.

Nedivte se, když jsou všechny tak hezké. Tahle je na téma: **Čtenář roku – táta.**

Odpovědí se sešlo docela dost, protože tatínkové jsou hodní a rádi dětem čtou. A co na to děti? Vybrali jsme pro vás několik jejich odpovědí (... od Marka, Markétky, Káji, Toma, Ondry, Vítka...):

1. Co čtete s tatínkem zrovna teď?

... Krkonošské pohádky... Kocour Mikeš... Včelí medvídci...

2. Jakou máš nejhezčí vzpomínku na společné čtení s tatínkem?

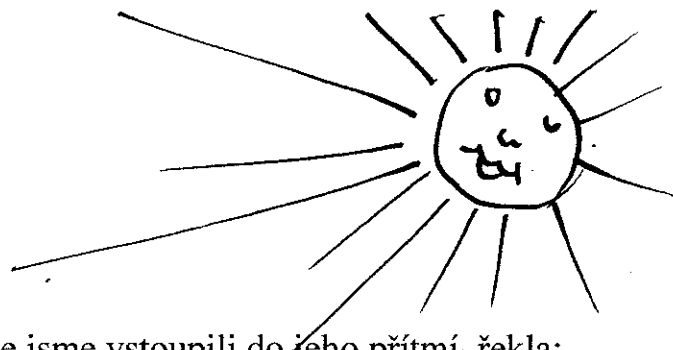
... Když tatínek při čtení usnul a já ho budila, aby mi pohádku dočetl... Když tatínek četl něco veselého a smáli jsme se spolu... Rád vzpomínám na prohlížení knížky s okénky (o hasičích)... Při čtení mi tatínek vysvětloval, co hasiči na obrázcích dělají... Táta umí u čtení dělat legraci...

3. Proč si myslíš, že je tvůj tatínek ten nejlepší čtenář?

... Právě pro tu legraci... Protože tatínek čte zřetelně a čtení ho baví... Je fakt dobřej... Protože hezky čte a potom si o pohádce povídáme a ptá se mě, o čem jsme četli...

Letní deník holčičky Evy.

4. července

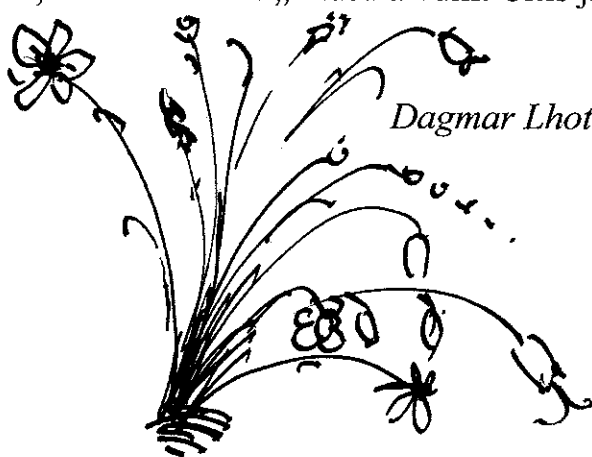
S babičkou jsme byli dopoledne v lese. Jakmile jsme vstoupili do jeho přítmi, řekla:

„Lese, lese, lesíčku, copak nám dneska daruješ?“

Divili jsme se, protože houby ani borůvky letos ještě nerostou a na šišky jsme neměli tašky ani vozík. Šli jsme jen tak, hezkým úvozem a větvemi prosvítalo slunce.

Magda se zeptala: „Tak kdy už nám něco dá ten les? Já bych už něco od něho chtěla.“

„Však už nám dává“, řekla babička. „Krásu a vůni. Cítíš ji?“

Dagmar Lhotová, Léto je tu pro děti

Z TVORBY NAŠICH ČTENÁŘŮ

Ztraceny

S třídou jsme jeli na výlet. Měli jsme rozchod, s mojí nej kámoškou Kát'ou jsme se vydaly směrem k nádraží v domnění, že všude jsou ukazatele a ty nás dovedou zpátky. Šly jsme až za nádraží a vůbec jsme netušily, kde jsme. Byla tam velká prázdná mýtina, začaly jsme panikařit a chtěly jsme někomu zavolat, ale zjistily jsme, že jedna nemá baterku a druhá kredit. Uklidnily jsme se a vzaly můj mobil, který neměl baterku, a daly do něj baterku Kátí, tím jsme jeden telefon zprovoznily. Zavolaly jsme paní třídní a domluvily jsme se, že se sejdeme na nádraží, zklidnily jsme se a s pomocí okolních chodců jsme se dostaly k nádraží. Nám se ulevilo a třídní byla ráda, že jsme se našly.

HURÁ!!!

Viktorie Bláhová, 12 let

PROUŽEK A

V jedné místnosti, v jedné skříni žily dvě stejné ponožky. Byl to Proužek a Proužek. Jednoho dne je strčili do pračky. Praly se v teploučké vodě. Bylo tam příjemně a nádherně.

„Jé. Tady je teploučko. Všude samé bublinky. Pojď, budeme skákat z jedné bublinky na druhou,“ říkal Proužek Proužkovi.

Dováděly ve vodě, hopsaly z bublinky na bublinku a snažily se potápět a závodit mezi sebou.

„Já ale krásně voním. Koukni, vyprala se mi i ošklivá skvrna, ale díra na palci ne,“ stěžovala si jedna ponožka druhé.

Když se ponožky vypraly, pověsily se na dlouhou šňůru ven. Přichytily se vedle sebe kolíkem na prádlo a třepotaly se spolu ve větru. Když se usušily, skočily do košíku na prádlo a čekaly. Ve skříni už ale pro ně nebylo místo. Obě ponožky měly díry. Malé, malinké a ošklivé. Měly být vyhozeny. Jedna z nich opravdu skončila v odpadkovém koši a druhá.... Druhá na zemi. Proužek dopadl na koberec a smutně se díval na skříň. Rád by se vrátil zpět, ale police byla moc vysoko. Zabydlel se pod postelí, protože ho tam někdo zakopnul. Byl smutný. Byl sám.

„Proč mě sem musel někdo kopnout, jako kdybych byl ošklivý. Je pravda, na patě mám malinkou díрку a jsem celý proužkovaný. To bude asi tím, že každý proužek mám jiný. Jeden červený, druhý zelený a třetí dokonce modrý,“ smutně si povídal pro sebe a přitom brečel a slzy ho smáčely, až byl mokrý celý.

Proužek byl často v nebezpečí, protože občas přicházel do pokoje drak. Velký, hlučný a strašný. Co objevil, to sežral. Papírek na zemi, kancelářskou sponku a dokonce i zatoulaný knoflík. Proužek jednou hledal barevnou gumu, která také bydlela pod postelí, ale ona už byla v tlamě draka. Všechno sežral. Měl pořád hlad. Proužek se hrozně bál, třásl se a klepal se až mu drkotaly proužky.

Ve středu uslyšel Proužek opět draka, jak leze pod postel, protože měl zase hlad a hledal něco k jídlu. Funěl. Supěl a stále šmejdil po koberci. Blížil se. Proužek byl ustrašený. Jeho strach se stále a stále zvětšoval, až se nevešel pod postel.

Najednou uslyšel volání o pomoc.

„Co to je? Kdo to může být?“

Hlas se stále přibližoval, až stál u něho drak, žrout ponožek. Z tlamy mu něco koukalo, něco barevného.

Zase uslyšel: „Pomóc! Pomóc!“

„Kdo to asi volá o pomoc?“

Dodal si odvahy a řekl si: „Budu statečný. Trochu to povytáhnou, abych viděl, co to je.“

Proužek musel dávat velký pozor, aby ho vysavač nevcucnul. Pokusil se povytáhnout věc, která koukala z draka. Povytáhl kousíček. Potom další. Pral se s příšerou. Nechtěl ustoupit. Vyhrál. Vytáhl to. Před ním ležela celá tečkovaná ponožka.

Proužek se radoval, že dokázal zachránit ponožku.

„Hurá! Hurá! Další ponožka. Nebudu sám,“ radoval se zachránce.

„Jupí! Jupí! Vysavač odjíždí,“ křičel Proužek na celé okolí.

Pak bylo.... Ticho. Krásné a uklidňující.

„Ahoj. Já jsem Proužek. A ty?“ zeptal se nesměle Proužek.

„Já se jmenuji Tečka. Jsem ráda, že si mě vysvobodil. Ty jsi můj rytíř,“ odpověděla zachráněná ponožka.

„Kam půjdeš?“ vyptával se Proužek.

„Mohla bych zůstat tady, abych měla mého zachránce vedle sebe?“ optala se Tečka. A smutně dodala: „Nemám kam jít. Měla jsem skončit v popelnici a pak na smetišti, protože mám na sobě skvrnu, která se nedá vyprat.“

„Budu rád, když tady zůstaneš, alespoň nebudu sám,“ usmíval se Proužek.

Hráli si na schovávanou, povídali si, a když se přiblížil žrout ponožek, tak se schovali do krabice od bot, kterou našli pod postelí. Bydleli v ní společně a spokojeně. Žili jako král a královna ve svém malém království.

A možná, když se kouknete pod vaši postel, uvidíte pár ponožek, každá ponožka bude jinak zbarvená, tak je tam nechte. Ony jsou tam šťastné.

Stáňa, 14 let

Štěstí

úvaha

co je štěstí?

Nehmotný pocit, který zažívá pravděpodobně každý z nás. Jen jak poznat, kdy ten blažený pocit přijde? Štěstí se nedá prožít, pokud není smutek, ne? Pokud je to pravda, tak každý smutek se dá započítat do náběhu pro nový pocit štěstí. Život je plný těchto dvou pocitů, ale existuje neutrál?

Kéž by to šlo, ale u mě to tak nefunguje a myslím, že u žádného člověka, jinak už jsme chodící kreatury.

Zaměříme se opět na pocit štěstí. Každý je unikát, takže ho prožívá jindy. Pro mě například probíhá, když se mi podaří nějaká věc, po které toužím nebo jen tak z bláznivého smíchu, který u mě někdo vyvolá, nebo když naopak vytvořím jiskřičku v oku mému kamarádovi, který je smutný.

Jenže je tu další problém. Tento pocit je tak vzácný a někdy i docela běžný, že si ho ne vždy uvědomíme. Zato smutek, ten člověk rozpozná snadno. Proč? Nikdo neví. Ale opět můj mozek a nikoho jiného je naladěný na jinou vlnu. Proto jsem možná jenom já, kdo si více uvědomí smutek nežli štěstí. Můžeme se ale snažit udělat někoho jiného šťastným, aby se mu život líbil a nebyl zarputilým pesimistou z pocitu, že smích je pro něj cizí slovo. Někdo si řekne: „Proč bych se měl snažit?“ Tak já vám položím také otázku: co kdyby si to řekl každý? Kde by bylo štěstí?

muška jenom zlatá

Někdo si řekne, ale vždyť je i štěstí, když se žena vdá nebo se vyhne problému. Můžeme se nad tím zadumat a uvědomit si, že to není až takový rozdíl, ovšem v tomto případě mi přijde tento pocit snadno rozpoznatelný. Říkáte si proč, ale když člověk dostane práci, po které touží, pozná, že štěstí přišlo, nebo když se uzdraví z velmi vážné nemoci. Ovšem klikař si to neuvědomí. Nezávid'me mu, litujme ho. Až se mu stane něco zlého, bude to mít desetkrát těžší než obyčejný lidský tvor, co tuto strast zažívá třeba denně.

Když to shrneme, tak vlastně můžeme dělat stále to samé a snažit se si pamatovat každou chvíličku, kdy jsme na tomto světě. A snažit si uvědomovat, že život není jenom plný strastí, ale i štěstí.

Proto žijme život naplno a přijměme i to špatné, co nám hází klacky pod nohy a snažme se být se svými milovanými, kteří nám je pomůžou snáz přeskočit.

Citáty:

„Myslím, že dokonalé štěstí může poznat člověk jen tehdy, když poznal největší bolest.“

Liz Taylorová

„Mít rád lidi a milovat lidi, to je celé tajemství a snad jediný recept na štěstí.“

Jan Werich

autorka - Eliška Samcová, 14 let

Já čokoláda

Jsem mléčná čokoláda s velkými lískovými oříšky. Sedím v regále v jednom malém obchodu na rohu ulice. Čekám a dívám se, kdo si mě koupí. Vyvolávám jak na tržnici, jak trhovkyně, která chce prodat své zboží.

„Kupte si mě! Jen přistupte blíž!“

V brzkém ránu vstoupí unuděná a otrávená studentka, která pospíchá do školy. Asi zaspala. Podívá se na mě, usměje se velmi mile. Přepočítává si své drobné mince, které jí ještě zbyly.

Já k ní zatím promlouvám.

„Prosím, prosím, kup si mě,“ ale ona?

Vzala si raději jednu oschlou bagetu z vedlejšího pultu a odešla. Necítím se dobře, jsem osamocená, smutná, ale nevzdám to.

Dlouhou dobu do obchůdku nevešla ani noha, prostě nikdo. Je tu smutno a klid.

V pravé poledne se rozletí dveře a rázným krokem vejde umazaný zedník v pocákaných monterkách, ale s pěkným plnovousem. Už se těším.

„Já jsem tady, nikam nechod', osladím ti život, který máš určitě těžký.“

On však sahá po klobáse s křehkým rohlíkem posypaným sýrem, který právě prodavačky vyndaly z horké pece. Krásně to zavonělo.

Už se ze mě pomalu, ale jistě stává smutná čokoládová tabulka. Co to? Na kraji mého oka se začíná objevovat kapka, slza.

„Né!!!!!!“

Budu mokrá, ubrečená pochutinka. Blížila se zavírací doba, když v tom do krámku vtrhl chlapík. Mně se ale moc nelíbil. Na očích tmavé sluneční brýle. Divné, venku už je skoro tma a ty máš černé okuláry. Nejdříve se podívá na mé kamarádky, hořké čokolády na vaření, pak zase zkoumá sušenky s čokoládovou polevou. Ha, asi je milovníkem čokoládové chuti. Hurá, už jsem vyhrála, určitě si mě koupí. Náhle okukuje sladké pití, ale jeho zrak přeci zaostří mě, osamocenou laskominku, která dokáže vždy potěšit. Pohlédne na jednu stranu, pak na druhou a.... šup, strčí si mě pod černobílou bundu, která je ke všem čertům cítit kouřem a potem. Ale jsem rázem veselá, mám uši nastražené, zda uslyším můj oblíbený zvuk pokladny. Nic. Ticho. Za okamžik zaslechnu jen matně zavrznout dveře a nějaký křik, a tak se musím snažit, abych všechno slyšela. Prodavačky křičely a křičely, že slovo zloděj jsem rozumněla i já pod oblečením. Až teď začínám chápat, co se stalo, ale je pozdě. Jsem ukradena, unesena ze svého obchodu.

Na zloděje hulákám, ječím i řvu.

„Ty loupežníku, ty lumpe, vrať mě, že se nestydíš. To se nedělá, nezaplátit zboží. Vrať se a dej tam peníze. Já s tebou nechci jít, já čekám na poctivé lidi. Je tady horko, vždyť se rozteču, rozpustím se. Víš, určitě ti nebudu chutnat, ani oříšky, které

ti zhořknou a vylomíš si na nich zub. Je to marné, sladká pro tebe nebudu. Ha, ha.“

Jenže jak přeskakuje z chodníku na chodník, nadskakují v kapse bundy, až vypadnu. Padám, klesám dolů. Pomoc! Jééé! Vánek mě ofoukne, už mi není takové horko. Náhle bum, bác a jsem na zemi. Upadla jsem, ale zloděj běží dál, ani nezjistil, že už nemá čokoládu. Jen si utíkej, já už ti nepatřím. No nazdar, kde to jsem, co se to se mnou děje? Všude je zima a tvrdo. Ležím a čekám. Čekám na co? Sama nevím.

Cítím, jak mě něco lechtá a slyším hrozné zvuky. Funění. Obluda. Příšera. Snaží se mě obrátit, strká do mě.

„Au, to bolí. Opatrně.“

Zaslechnu, jak stará babička s lakovanou holí z bukového dřeva volá na svého čtyřnohého milého, ale zvědavého psa Flička. Pes stojí nade mnou a nechce se ode mě hnout. Packou do mě stále strká a dokonce se mu povedlo mě otočit. Kouká na mě svýma malýma očkama.

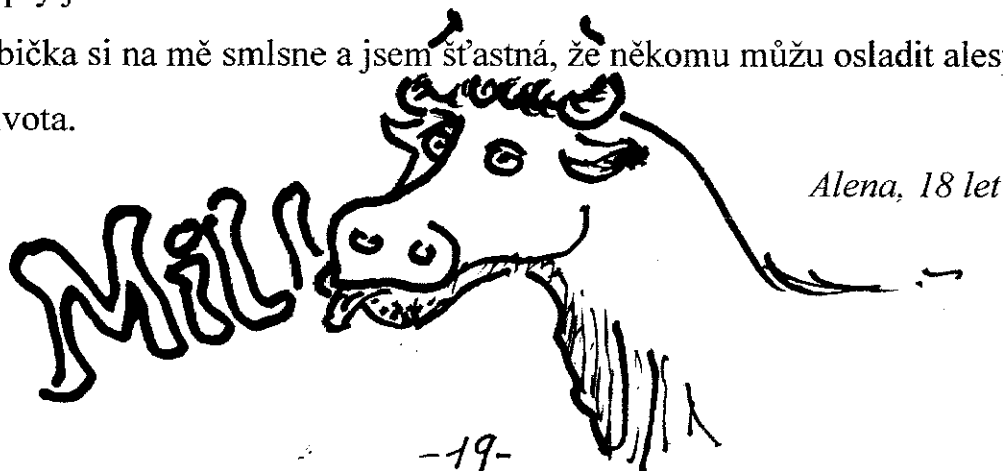
Mám strach. Stařenka pomalou chůzí ke mně došla. Promluví s psíkem, podrbe ho mezi ušima. Diví se, co pes našel. Stojí a přemýšlí. V okolí nikdo není, ani človíček, komu by mě vrátila. Strčila mě do tašky, kde to tak hezky vonělo. Cesta trvala dlouho, ale mé čokoládové maličkosti to vůbec nevadilo. Krásně jsem se kolébala a houpala.

Ocitám se u ní doma. Paní se pomalu usadí do pohodlného křesla a vyndá mě z tašky. Snažím se jí říct, aby mě rozbalila.

„Ochutnej mně. Udělej si den sladkým. Jen trochu radosti.“

Babička asi špatně slyší, protože jen sedí a něžně mě hladí. Myslím si, že dlouho neochutnala čokoládu. Pak mě opatrně rozbalí. Ulomí mě a jeden maličký kousek věnuje statečnému darebákovi, který mě našel. Víc ne, protože pro pejsky je čokoláda prý jedovatá.

Babička si na mě smlsne a jsem šťastná, že někomu můžu osladit alespoň kousek života.

Letní deník holčičky Evy

29. července

Magdu jsme našli na pískovišti pod slunečníkem, je jí už dobře. Hrála si s Lalínkem, který je rád, že se má zase s kým hádat.

Slyšeli jsme pak, jak si ti dva vyprávějí samé hlouposti a předstihují se v nepravdách: o tom, že některé židle dovedou létat a jiné mluvit nebo že po jahodovém bonbonu vyroste nos a po citronovém můžeme být neviditelní. Magda skončila tvrzením, že po spolknutém knoflíku je člověk chytřejší. Hned potom Lalínek pospíchal domů, jako by najednou neměl už stání.

30. července

Právě jsme chtěli vstávat, když k nám babička přiběhla do pokoje a celá poplašená se nás zeptala: „Co jste včera tomu Lalínkovi napovídali? Vždyť se mohlo stát neštěstí!“

Posedali jsme na postelích a nevěděli hned, o co běží. Teprve za chvíli nám došlo, že Lalínek, který chce být chytrý a ve všem nejlepší, si nejspíš usmyslel, že zkusí zázrak s knoflíkem. Chtěl ho spolknout na lačno, a utržený z kostkované košile, jak včera radila Magda. Ostatní nám dovyprávěla babička: kostkovaná košile náhodou u Hejdů byla a Lalínkovi se podařilo utrhnout z ní s knoflíkem i kus límce. (Ještě že nechtěl sníst košili celou, pomyslela jsem si.)

Paní Hejdové pak Lalínek řekl, že jsme ho knoflík spolknout nutili, nebo mu to dokonce nakázali, což byla lež a babičce jsme to brzy vysvětlili. Babička nám věří. Oddychla si, že nejsme žádní zločinci a darebáci a o Magdě řekla, že fantazie má opravdu na rozdávání. Z nějakého zlého úmyslu ji vůbec nemohla podezřívát. Když pan Hejda přivedl Lalínka, nikdo jsme mu nezáviděli. Magdin kamarád se střídavě červenal a bledl, tvářil se zarputile a určitě litoval, že žádné zázračné knoflíky na světě nejsou a neprodává se ani bonbon, po kterém bychom my zmizeli z téhle zahrady. Dneska nás neměl rád a nechtěl nás ani vidět. My jeho také ne.

Dagmar Lhotová, Léto je tu pro děti

Z ČINNOSTI KNIHOVNY

Slavný návrat

Jak jste jistě zaznamenali, v září 2014 jsme se dočasně nastěhovali do prostor na II. hradním nádvoří, kde jsme působili půl roku a koncem února 2015 jsme se vrátili do naší staré budovy, která díky rekonstrukci omládlá. Dostala nový veselý nábytek, krásnou dřevěnou podlahu, nové pódium na besedy i na poležení, k hraní zve interaktivní nora schovaná pod magnetickým stromem, který může být každou chvílí jiný. Vznikla i útulná zákoutíčka zvoucí k posezení s knihou či časopisem nebo jen tak k odpočinku.

To jsme se namysleli, než jsme to vymysleli, aby se tu všichni naši čtenáři cítili příjemně a spokojeně, jako v pokojíčku ...

Den D nastal v pondělí 2. března 2015, kdy jsme s otevřenou náručí a voňavými muffinkami slavnostně vítali první čtenáře. A to ještě zdaleka nebylo všechno!

Koncertovalo se, hrálo se tu divadélko, soutěžilo se, malovalo ... prostě užívalo.

Noc s Andersenem

Z pátku na sobotu 27. března 2015 se naše oddělení po šesté zapojilo do akce na podporu dětského četní „Noc s Andersenem“. Nocovalo 21 čtenářů, 2 knihovnice a 1 zdravotnice.

Děti se scházely na 19. hodinu, vybaveny spacáky a dobrou náladou.

Večer začal seznamovací soutěží a pak hned následovala noční prohlídka strakonického hradu. Přivítal nás Kašpárek a dále nás provázela Bolemila, manželka zakladatele hradu pana Bavora. Na závěr se dětem zjevila Bílá paní a podarovala je medovou kaší, na které si velmi pochutnaly.

Po návratu do knihovny pokračoval připravený program zábavných her a soutěží.

Sešla se opravdu prima parta dětí, která se vrhala do všeho s chutí a nadšením.

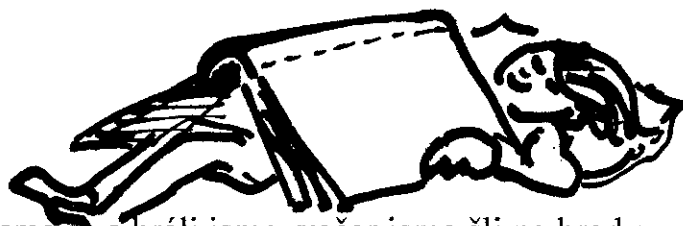
Škoda, že hodiny tak rychle utíkaly, vůbec se nám nechtělo končit, a tak jsme se ke spaní začali chystat až po půlnoci. Ale ani pohádka na dobrou noc všechny nedokázala uspat, stále se z různých koutů knihovny ozývalo švitoření a chichotání. Prostě zážitků bylo mnoho!

Ráno jsme tradičně společně posnídali a pak už si pro nocležníky přicházeli rodiče.

Všem se nám tu moc líbilo, protože jsme letos poprvé nocovali v úplně nově zrekonstruované dětské knihovně, kde to i po měsíci stále voní novotou.

A toto jsou ohlasy nocležníků:

(necenzurováno)

V knihovně to bylo super, smáli jsme se a hráli jsme, večer jsme šli na hrad a potom jsme se hezky vyspali a četli jsme, příští rok se zase těším.

Bára

Moc se mi tady líbilo. Nejlepší byla výprava na hrad, ale všechno bylo pěkné. Krásně připravené a vtipné byly i soutěže, byla dobrá i snídaně.

Ivetka

Jsem moc ráda, že jsem tu mohla přespat a spolu s Míšou, Lindou a Barčou prožít hezkou sobotu a pátek. V pátek večer jsme šli na průzkum do hradu a potkali jsme tam hradního kašpárka a Bílou paní z Vimperka. Bylo to supr, ale je mi líto, že to tak rychle uteklo a už musím domů. Moc se těším na příští rok.

Adélka

Nejlepší byly hry, když jsme si naplnili pusy a museli říct nějaké slovo.

Gabča

Lovci perel

Během března se rozběhla úplně nová akce s názvem Lovci perel, která motivuje děti ke čtení. Za každou přečtenou knihu se správně zodpovězenými otázkami získá lovec krásnou perlu.

Mile nás překvapilo obrovské množství lovcích čtenářů, takže na jejich úlovky musíme stále rozšiřovat výstavní prostory.

Besedy a knihovnické lekce

Máme radost z narůstajícího zájmu základních i mateřských škol o návštěvu v knihovně, kde se děti seznamují zábavnou formou nejen s knihovnou a knihami. Hrajeme si, soutěžíme a besedujeme na různá připravená témata, která jsou dětem blízká a sami se do nich mohou zapojit. Mezi nejoblíbenější patří povídání o lese, strašidlech, pohádkách a zvířátkách.

Pasování prvňáčků na čtenáře

V červnu byl ten slavný den,
kdy byl dekret vystaven
a slavnostním pasováním završen,
že umím číst nejen písmenko en!

Letos jsme v knihovně pasovali 291 prvňáčků z 11 tříd všech našich strakonických základních škol.

Smějeme se ...

Potká starší paní na ulici plačícího chlapečka. „Co se ti stalo?“ ptá se ho.

„Já jsem se ztratííí!“

„No to nic,“ chlácholí ho, „a svoji adresu znáš?“

„Znám: Franta zavinač volný tečka cézet.“

Pan Vonásek se během jízdy ve vlaku šel najíst do jídelního vozu. Když se vrací, ne a ne najít svoje kupé. Ptá se průvodčího, ale nemůže si vzpomenout, jaké číslo jeho kupé mělo.

Najednou si vzpomene: „Z okna jsem viděl na rybník!“

V narvané tramvaji stojí stará dáma nad sedícím Jardou: „Mladíku, co kdybyste vstal?“

„To já znám, já vstanu a vy mi tam sednete!“

Opilý zajíc vyleze na stůl a vykřikuje: „Kdo se chce se mnou prát?“

Medvěd: „Já!“

Zajíc: „Kdo se chce prát se mnou a medvědem?“

Víte jaký je rozdíl mezi rohlíkem a školou?

Rohlík je potrava a škola je otrava.

Stojí dva astronauti na Marsu a vyděšeně se dívají střídavě na sebe, na Zemi, na raketu, na Zemi, na sebe, na raketu ... Až to jeden z nich nevydrží a vybuchne: „Co na mě pořád tak hloupě zíráš? Já jsem tam ty klíče nezabouchl!“

Paní učitelka vyvolá Pepíčka k tabuli a řekne: "Tak Pepíčku, vyskloňuj nám slovo zeměkoule."

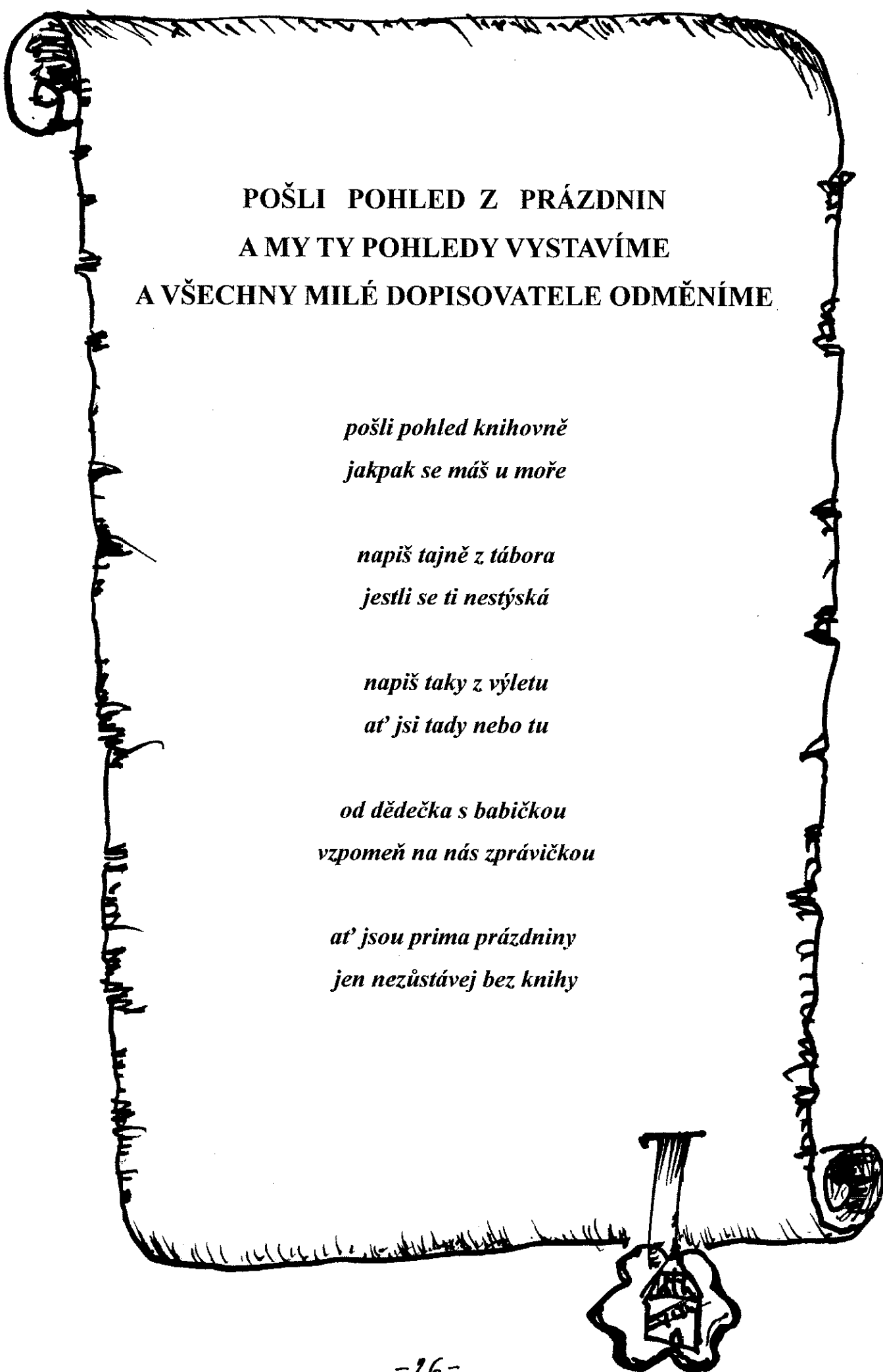
Pepíček začne skloňovat: "Zeměkoule, ztebekoule, znějkoule, zníkoule, znáskoule, zváskoule, znichkoule."

Dva veterináři úspěšně dokončili operaci slona a pochvalují si: „To bych nečekal, že v něm nezapomeneme žádný nástroj.“

„Ani já ne ... Ale zajímalo by mě, kde je sestřička!“

Paní učitelka se ptá: „Pepíčku, co je podle tebe nekonečné?“

Pepíček: „Prosím, vesmír a školní rok.“

POŠLI POHLED Z PRÁZDNIN
A MY TY POHLEDY VYSTAVÍME
A VŠECHNY MILÉ DOPISOVATELE ODMĚNÍME.

*pošli pohled knihovně
jakpak se máš u moře*

*napiš tajně z tábora
jestli se ti nestýská*

*napiš taky z výletu
at' jsi tady nebo tu*

*od dědečka s babičkou
vzpomeň na nás zprávičkou*

*at' jsou prima prázdniny
jen nezůstávej bez knihy*

Číslo 54

Vydává oddělení pro děti Šmidingerovy knihovny ve Strakonících

22. 6. 2015

ZDARMA

Sestavily: Blanka Auterská, Marcela Rejková

Ilustroval: Milan Kos